

Тринайсета глава

Миро се събужда и се оглежда. Самолетът все още е на голяма височина. Драгица е на седалката до него и не се е събудила, диша умерено и спокойно. Непознатият го няма. В салона на самолета няма никой друг, освен тях двамата.

Миро се протяга, изправя се и се запътва към тоалетната в задната част на самолета. В миг се появяват двама от придружителите на непознатия.

- Е-е, по-полека де! - казва Миро с досада. - Човек не може да се изпикае на спокойствие.

Двамата придружители без лица не се помръдват. Единият стои пред Миро, другият – зад него.

- Момчета, вие да не сте глухи? - пита Миро.

Двамата стоят неподвижно.

- Май сте дебилни – вдига рамене Миро. - Като ви гледам, направо сте си блондинки.

В салона влиза непознатият и казва нещо на двамата. Те моментално се отдръпват. Миро се обръща към непознатия и ехидно казва:

- Сигурно отиването до тоалетна е опасен заговор срещу извънземните.

- Гледат си работата. И ти да си на тяхно място, ще постъпиш по същия начин – непознатият е прекалено сериозен.

- Никога няма да съм на тяхно място и затова не мога да си представя – противопоставя се Миро. - Тези момчета май нямат способност за лична преценка. Според мен не са хора.

- Хора са – твърди непознатият. - Хора като теб и

мен.

- Като теб, може, но не и като мен – не се съгласява Миро. - Такива безизразни лица, по-скоро липса на лица, никога не бях виждал.

- Какво искаш да кажеш? - пита с недоумение непознатият.

- За мен те нямат лица – обяснява Миро. - Изобщо не мога да различа никакви особености. Мога да ги позная всичките наведнъж, но не един по един. Това е според мен липсата на лица.

- Вие, хората, наистина сте странни – чуди се непознатият. - Искате всеки да има физиономия, различна от тези на останалите. Това е безсмислено, защото излишно се трупат отличителни белези. Достатъчно е, че човек си има самоличност.

- Нали и вие бяхте хора? - пита Миро. - Според мен, хората си имат уникални физиономии.

- И ние сме хора – потвърждава непознатият, - макар и извънземни, но сме от един произход. Само че с течение на времето при нас се изгубва многообразието от физиономии, понеже става ненужно. Ние усещаме всеки индивид и го различаваме от другите.

- И как става това? – Миро е изненадан. - Как така „усещате“?

- Имаме телепатични способности – обяснява непознатият. - Това ни помага да „разглеждаме“ лицата на хората отвътре.

- Интересна гледна точка – смее се Миро. - Я по-добре да отида да се облекча, че важните разговори край нямат...

След малко Миро се връща в салона на самолета. Непознатият отново е излязъл, но Драгица вече е будна.

- Миро, къде беше изчезнал? - пита тя с

безпокойство. - Събуждам се и гледам, че те няма.

- Е-е, сега и ти. Да не отиде човек до тоалетната.

Преди малко тръгвам и – хоп! - изскочиха двама без лица. Идва непознатия и ги разкарва. Питам го защо са без лица, разправя ми, че нямало нужда от лица, имали си самоличност. Усещали се били телепатично.

- Така ли? - сепва се Драгица. - Тези хора ми ровят постоянно в мозъка. Не ме оставиха на мира до преди малко.

- Как така ти ровят в мозъка? – пита обезпокоен Миро.

- Ами така – обяснява Драгица, - през цялото време усещам чуждо присъствие в главата си. Не мога да наложя волята си, чувствам как друг ми диктува какво да правя.

- Сигурна ли си? - пита Миро.

- Никога досега не ми се беше случвало – продължава Драгица. - От вчера имам такова усещане. Още преди да ти се обадя по телефона усетих нещо странно. Извинявай, но няхах намерение да ти се обаждам. Просто ме беше налегнала апатията.

- Не ми се извинявай – успокоява я Миро. - Не съм чак толкова претенциозен. Само че това което ми разправяш, не ми харесва. Ако е истина, че някой ти е повлиял да ми се обадиш и да се срещнем, ще се окаже, че цялата работа е нагласена.

- Миро, страх ме е – Драгица го хваща за ръката.

- Ако ми имаш доверие, дръж се за мен – окуражава я Миро. - Имаш ли ми доверие?

- Да.

- ОК. Всичко ще се оправи – оптимистично продължава Миро. - Само че засега нямам план как.

- Добре – примирява се Драгица. - Само че сме на хиляди километри от къщи.

- Имай търпение – казва бодро Миро. - Лошото е напред!

- Миро! - укоризнено го гледа Драгица. - Винаги си имал странно чувство за хумор.

- Е-е, ти пък! Човек да не се помайтапи.

В този момент в салона отново влиза непознатият. След него вървят няколко от придружителите му.

- Скоро кацаме – казва непознатият. - След това се качваме на хеликоптер и отиваме до базата. При слизване от самолета не искам никакви изпълнения.

- Защо, няма ли да ти бъде забавно малко да се погоним из летището – дразни го Миро.

- Ако искаш да не те зашеметявам, ще мируваш – заплашва непознатият.

- Знаех си, че нещо не е наред с вас, ама защо ли трябваше да се хващам! - мърмори си Миро.

- Защото вие, хората, сте алчни – отговаря непознатият.

- Добре де, алчен съм – вдига рамене Миро. - Но едва ли мога да се сравнявам с теб. Пред теб съм направо алтруист!

- Какво искаш да кажеш? - пита непознатият.

- Сам казваш, че сте били хора като нас – отговаря Миро. - Но сега виждам, че не сте. Много по-алчни сте от нас.

- По-алчни ли? - чуди се непознатият.

- Мно-ого! - разперва ръце Миро – Ето толкова.

- И как достигна до това гениално прозрение? - ехидно пита непознатият.

- Ти ми помогна – отсича Миро. - Сам си призна.

- Признал ли съм си? - имитира го непознатият. - И какво съм си признал?

- Че си служиш с всякакви неправомерни средства, за

да постигнеш целите си – спокойно отговаря Миро.

- Непозволени? - прави се на учуден непознатият.

- Ровиш в мозъци, отвличаш със сила – започва да изрежда Миро, - мамиш властите, заплашваш, шантажираш, подкупваш. Всичко това са незаконни средства и са с цел получаване на материални облаги. Наистина, не мога да се сравнявам с теб. Може да съм се полакомил от голямата сума, но не съм искал да изкарам тези пари без труд. Щях да се блъскам по дванайсет или четиринайсет часа на ден, за да разчитам този ужасен текст, който малко хора биха се наели да превеждат.

